

DE 7 WOORDEN AAN HET KRUIS M.B.T. DE KRUISWEG EN ANDERE ZEVENVOUDEN Gedeelten uit werken van **Judith von Halle**.

Bewerking, samenvatting en kleine aanvullingen Paul Wink.

De 7 woorden aan het kruis staan in relatie tot de 7 valpartijen van Jezus hieraan vooraf gaande vanaf het Forum van Pilatus (naast het tempelplein) tot aan de kruisplaats Golgotha. De 7 woorden hadden alleen betekenis als/omdat zij uitgesproken werden **vanaf het kruis**. Het kruis vertegenwoordigt de verticale instromende goddelijke Kracht die horizontaal over de wereld gespreid (omarmd) wordt. Op dit snijpunt hecht de leerling de/zijn roos des harten. Zie hieronder de plattegrond van Jeruzalem en de detailplattegrond van de gelopen kruisweg. Tevens staan de 7 woorden in relatie tot de 7 woorden van het Onze Vader, alsmede tot de 7 scheppingsdagen van Genesis 1, en tot de 7 fasen op het pad van leerlingchap.

De 7 kruiswoorden komen afzonderlijk uit Lucas (3x), Johannes (3x), bij Marcus en Mattheus is er 1 gemeenschappelijk, het 4^e woord. Ook de volgorde is niet allemaal precies gelijk. Ook de verklaring is niet altijd gelijk, maar is wel elkaar aanvullend.

Aan het 4^e woord gaan er 3 vooraf en zijn er dus 3 hierna. Dit 4^e woord is een kantelpunt waarop een zonsverduistering plaatsvond; de zon verduisterde namelijk zichzelf tijdelijk omdat zij de aarde introk (dus er was geen maan e.a. die ervoor schoof). Het is fosforescerend als het duister is, en even leek het er zelfs op alsof het licht niet terug zou keren.

Lucas wordt verbonden met het beeld van de gevleugelde Stier, Marcus met de gevleugelde Leeuw, Johannes met de adelaar-vleugels en Mattheus met de gevleugelde Mens (Waterman). Zij vormen alzo de sfinx, een vierheid, uit het vaste kruis gerealiseerd door de Serafijnen. Iedere evangelist kijkt (dus) vanuit een ander gezichtspunt naar het gebeuren op Golgotha. Lucas en Mattheus zien hoe binnen de mensheid een voorbereiding ontstaat, opdat een menselijk wezen geboren kan worden dat een hoog kosmisch wezen kan dragen. Beiden beschrijven de geboorte van het mensenwezen (Jezus) dat drager wordt van het goddelijke, kosmische zonnewezen (Christus-Zoon Gods). (*Zie op mijn website: Stamboom van Jezus*). Marcus volgt de afdaling van de Zoon uit de kosmische regionen en de Doop in de Jordaan op 6-1-30: dit is de intrek ofwel conceptie van de Zoon in de mens Jezus die vanaf nu Christus is. Johannes kijkt ver in de toekomst door de menselijke en goddelijke wereld heen. Een adelaar kan in de zon kijken zonder oogschade. Johannes toont hoe de toekomstige mens wordend is.

Het gebeuren op Golgotha was het meest centrale, het allerbelangrijkste gebeuren in de gehele mensheidsgeschiedenis! Het mysterie van Golgotha is HET grote keerpunt in de geschiedenis.

De 7 valpartijen.

Een uitgebreidere uitleg van de gevangename van Jezus, de veroordeling, enkele geselingen, de 7 valpartijen tot en met de kruisdood, het (graal)bloed en het opstandingslichaam e.a. staan in het boekje van Judith von Halle: "Over de geheimen van de kruisweg en het graalbloed". Sowieso zijn haar boeken gefocust op het Jezus Christusthema en het mysterie van Golgotha.

Hieronder volgt van mijn hand een korte uitleg c.q. samenvatting van een aantal aanzichten van het gebeuren, aanvangende met de 7 valpartijen door J. von Halle verklaard. Judith von Halle beschrijft het gebeuren vanuit haar eigen beleving ter plekke! Zij heeft het vermogen om, zelfs met haar zintuigen, **aanwezig te zijn** op de plaats in het verleden en dus vanuit eigen waarneming, dus ook zintuiglijk, verslag te doen.

(Waarschijnlijk 'reist' zij met het, reeds voldoende gereed eigen opstandingslichaam naar de plaats van onderzoek. Dit nieuwe doch oorspronkelijk herstelde fysieke lichaam is weliswaar opgebouwd/omgevormd uit nieuwe ethers, maar heeft alle eigenschappen van ons 'oude' fysieke lichaam. Zonder fysieke zintuigen neemt men alles waar alsof men zintuigen heeft! Dit vernieuwde lichaam is niet gebonden aan materie, ruimte en tijd, en heeft zelfs het vermogen van bilocatie en hoort bij de nieuwe incarnatie van de aarde, te weten Jupiter. Christus gaf met zijn opstanding het voorbeeld als eerste 'mens' met een opstandingslichaam).

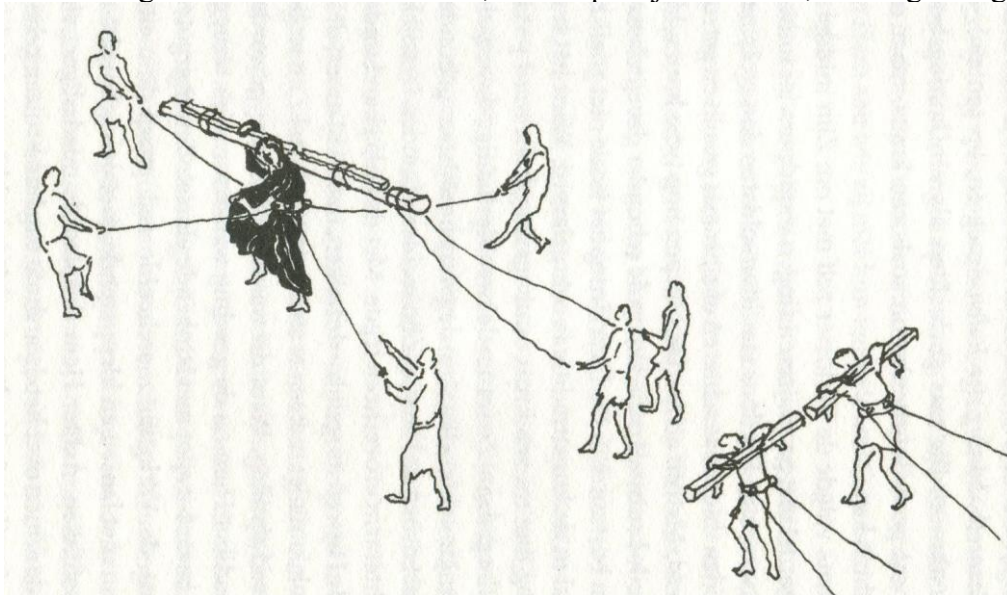
Inleiding.

Het gerechtelijke vonnis is het uitgangspunt van de kruisweg en de kruisiging.

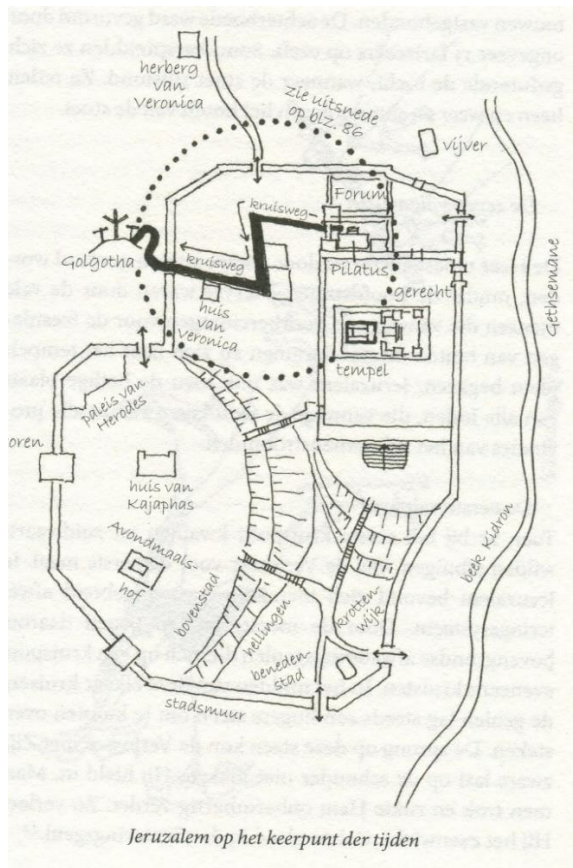
De Logos, Christus, had het verordeneerd dat het noodzakelijk was om als Godheid in de mens, Jezus, door de mensendood heen te gaan omdat het Plan van verlossing van de mensheid anders niet slagen zou! Echter het totale gebeuren moest wel in vrijheid van de mensen geschieden! Dus vandaar de rechtszaak tegen Christus, waarop de Joodse priesters extreem hadden aangedrongen, waarbij het volk voor de kruisiging van Christus stemde. Pontius Pilatus, stadhouder van koning Herodes, voltrok het vonnis, waarbij hij verklaarde, zich rechtvaardigde, dat een 'religieuze groepering' met andere gebruiken dan de Romeinen, dit vonnis van hem hadden gevergd, en hij dit accordeerde om hiermee een volksopstand te voorkomen. Pilatus schoof zo de schuld in de schoenen van de Joodse hogepriesters, waarbij van hen een zwaar protest kwam. De hogepriesters eisten tevens dat het bord INRI (Jezus de Nazareeër Koning der Joden) veranderd moest worden in 'Jezus de Nazareeër die koning der Joden wilde worden'. Pilatus weigerde dit. Pilatus voelde innerlijke weerstand met het vonnis. Christus had hem er op gewezen dat hij zijn macht louter had omdat het hem gegeven was. Zo begint dan de offergang met de onuitsprekelijke extreme foltering en vernederingen, de onmachten die het Lam Gods, de Mensenzoon, verdragen moest door de haat van de priesters. Jezus moest met Zijn noodzakelijk extreme lijden alle mensenzonden op zich nemen, want door menselijk uiterlijke vernedering, lijden, groeit de stralende Heerlijkheid van Gods Zoon. De priesters wilden Jezus tot zwijgen brengen hetgeen niet lukte, de Heer was niet te breken. De Joodse priesters wachtten al jaren op de komende Messias, maar zij wisten niet dat Hij voor hen stond! Velen gingen zelfs na het vonnis weg om voor het Pesachfeest offerlammeren te slachten terwijl het ware Lam Gods zojuist door hen ter dood veroordeeld was! Sic!

De stoet zette zich in beweging. (Zie tekeningen hieronder over de route).

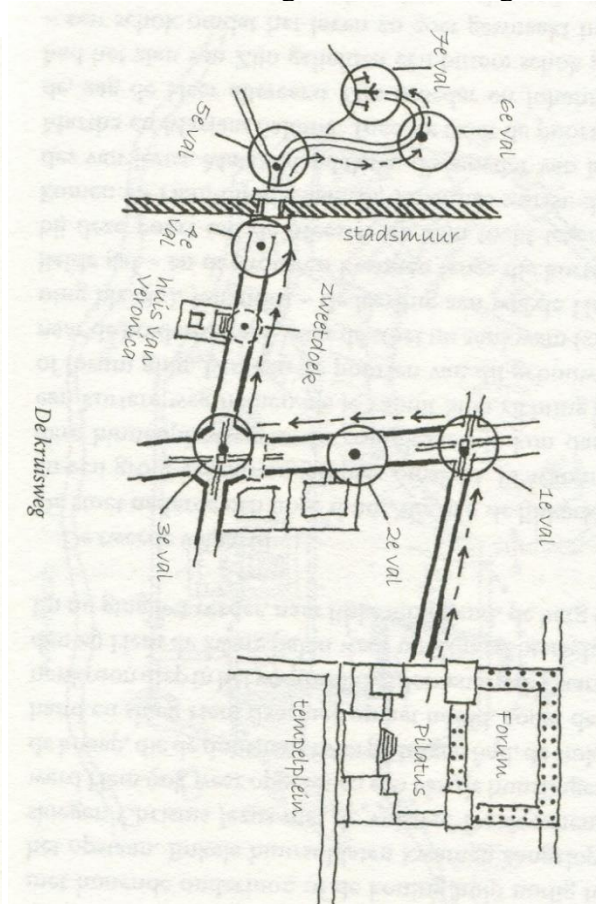
Jezus droeg zelf het kruishout en was, zie het plaatje hieronder, als volgt vastgebonden:

Jeruzalem op het keerpunt der tijden

Detailtekening van de kruisweg

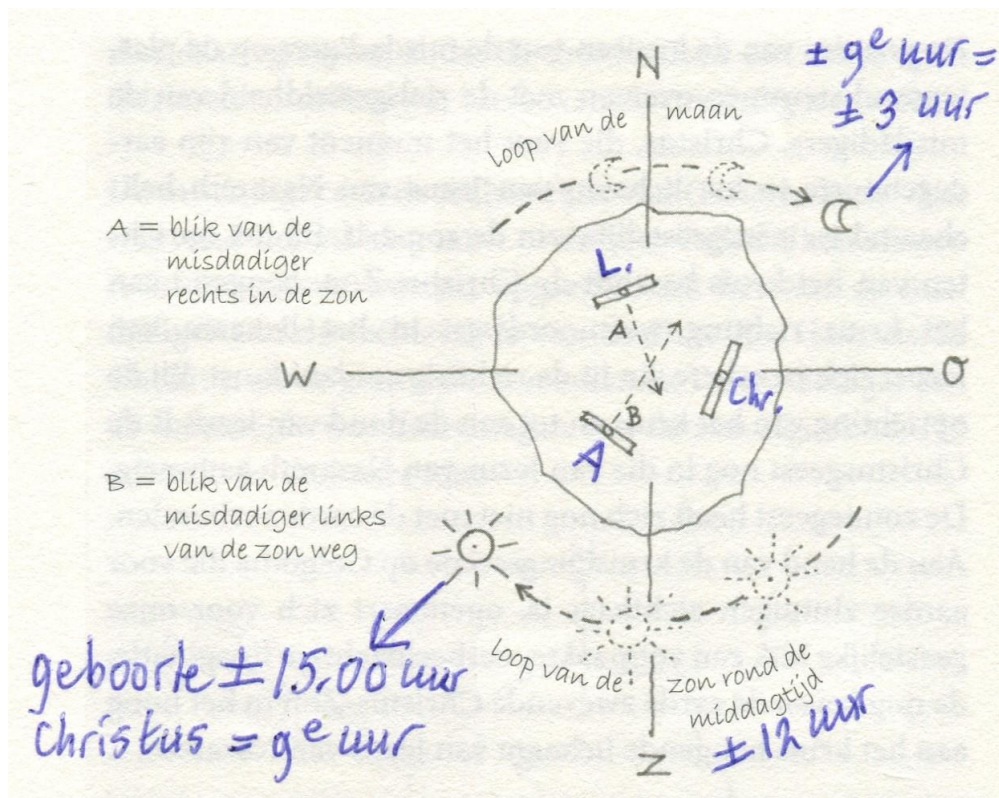
Ondanks de ergste gruwelijkheden en vernederingen die de wereld ooit verdragen moest, zag de stoet eruit als een echte koningsstoet: vooraan blazers, dan het Romeinse leger met alle benodigde trappen, gereedschappen en martelwerktuigen, dan een knaap met het schild INRI en de gevlochten doornenkroon (als een koningshoed, geen krans). Dan de met ringen en touwen vastgebonden Verlosser zelf die met de touwen bijeen getrokken werden door vier huursoldaten. Daarachter twee soldaten die de kruispaal en 2 kruisbalken die de Heer op zijn schouder droeg met touwen bestuurden. (Pas op Golgotha werd het kruis in elkaar gezet). En daarachter liepen de twee andere misdadigers (is de drager van Lucifer en de drager van Ahriman) die ook met gordeltouwen vastzaten en zo door soldaten vastgehouden werden. Naast de Verlosser marcheerde een groep Romeinse soldaten. Achteraan liepen ongeveer 15 farizeeërs op ezels die geregeld heen en weer liepen, en soms ook vooraan de stoet liepen.

De 1^e valpartij met het corresponderende 1^e woord aan het kruis.

Bij het eerste kruispunt moest de Heer over een afwatergeul heen die genomen kon worden door op een paar stenen te springen. De Heer hield in. Doordat de soldaten aan de touwen trokken lukte de sprong niet, vooral vanwege de zware last van het kruis op de schouder. Jezus viel en werd door de soldaten overal geslagen (ook op de doornenkroon), en Hij werd door de farizeeërs vernederd en bespot (onder andere of de koning hulp nodig had).

Jezus sprak het 1^e woord aan het kruis tegen de farizeeërs en overigen die Zijn dood wilden: **“Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen”**.

Tijdens de 1^e val was Jezus enorm bespot, en nu aan het zojuist opgericht kruis werd Jezus weer extreem bespot en vernederd. (Ook weer over het koningschap, o.a. de profetie over de tempel die in 3 dagen werd opgericht). De boosheid en haat dreven hen tot extreme woorden. Ook Ahriman spotte en vervloekte Jezus. Zie hieronder plaatje hoe de kruisopstelling was.

In het artikel op mijn website 'Zeshoek en Christus' wordt uitgelegd dat Jezus aan een Y-kruis genageld was en niet aan een T-kruis. De misdadigers links en rechts van Jezus waren wel aan een T-kruis gebonden. Zij waren met de armen horizontaal vastgesnoerd, niet vastgespijkerd.

De 2^e valpartij met het corresponderende 2^e woord aan het kruis.

Zowel Johannes (de latere evangelist) als de moeder van (de 'gestorven' salomonische) Jezus (die nu stiefmoeder was van de 'overgebleven' nathanische Jezus), Maria Magdalena, Martha de moeder van Jacobus, en Marjam Salome kwamen via een korte weg Jezus tegemoet en zagen hem bij de poort (zie detailtekening). Jezus zag eerst zijn moeder en Johannes hetgeen Hem een bittere schok gaf (de gemeenschap, de liefde van Zijn getrouwen dat zo een einde vond) waarop Hij ineenstortte op zijn knieën. Even stagneerde alles, en Maria rende daarop tussen de soldaten op Hem af en beroerde Zijn wang (even ontroerde dit veel soldaten). Echter al snel werd Maria door soldaten afgevoerd, beschermd en ondersteund door Johannes. De stoet vertrok weer verder.

Voorafgaande aan het 2^e woord aan het kruis verduisterde de hemel onnatuurlijk hetgeen een onheilspellende stemming gaf. De farizeeërs waren stil geworden en iedereen keek naar de hemel. Omdat de soldaten zich iets verder van het kruis teruggetrokken hadden, konden de geliefden van de Heer naderbij komen. Vooraan stond de moeder van Jezus en Johannes, en daarachter Maria Magdalena en Marjam Kleofas (dochter van de oudste zus van Jezus' moeder). Christus leidde met zijn 2^e woord de zielsverwantschap in, om die van het bloed (zoals dat tot die tijd het geval was) te beëindigen. Hij sprak de volgende woorden:

“Vrouw, zie uw zoon!” En tot Johannes sprak Hij: **“Zie uw moeder!”**

Met zoon bedoelde Jezus niet zoon naar het bloed maar naar de ziel, en met moeder idem. Hierin ligt de omvorming van de 2^e valpartij, waarbij de moeder en Johannes Hem samen waren genaderd. Zij werden verwanten van elkaar in een geheel nieuwe betekenis, namelijk in hun zielen, die naar Christus verlangden, en in hun geesten, die naar Zijn wijsheid streefden. De ware verwantschap onder de mensen van de toekomst bestaat erin dezelfde weg in te slaan: De weg die door de poort van Christus naar de Vader terugwijst.

De 3^e valpartij met het corresponderende 3^e woord aan het kruis.

Weer moest bij een grote poortboog de watergeul overgestoken worden. En weer viel de Heer daarbij. De urenlange verhoren en onnoemelijk wrede folteringen tijdens de nacht en ochtend gingen zijn tol eisen waardoor Hij nauwelijks nog in staat was om op te staan of zich staande te houden. En weer probeerden de soldaten de uitgeputte verzwakte Verlosser overeind te trekken. Maar omdat de farizeeërs wilden dat Hij pas aan het kruis zou sterven (*hetgeen trouwens Jezus absoluut ook zelf wilde! Hij mocht pas aan het kruis sterven, want anders was werkelijk alles voor niets geweest!!*) gelastten ze enkele soldaten om iemand erbij te halen die Hem kon helpen mede zijn kruis te dragen. Echter niemand wilde, vooral omdat men Jezus zwaar onrein vond! Helaas bekeek men alleen de reinheid van het lichaam, en werd niet die buitengewone reinheid van Zijn ziel geschouwd.

Ten slotte kwam Simon van Cyrene aanlopen, een tuinverzorger. Hij moest van de soldaten tegen wil en dank Jezus ondersteunen met het meedragen achter Hem van het zware kruis. Maar hoe hij aanvankelijk vol afschuw deze taak op zich nam, des te meer ontzag kreeg hij tijdens zijn ondersteuning. Verderop ervoer hij Jezus als een ware Koning en hij kreeg steeds meer eerbied en ontzag voor Hem.

Doch laten we niet vergeten dat de gehele kruisweg, hoe kort deze ook is, zonder de hulp van de engelen niet mogelijk geweest zou zijn!

Onderweg kwam de stoet langs een huis dat toebehoorde aan de vrouw (Veronica, 60 jaar) van een herberg buiten de stad waar Christus vaak kwam. Zij was wellicht zelfs familie van enkelen en zij was Jezus zeer goed gezind. Zij wilde zijn lijden iets dragelijker maken en reikte Hem een kostbare tranen- of zweetdoek aan (=oude Joodse traditie, en een eerbetoon). Zij boog voor Jezus die de doek gebruikte om zijn gezicht te deppen. Hieruit sprak nu zoveel wijsheid, bescheidenheid en rechtvaardiging dat een diepe indruk maakte, en de farizeeërs bovenmatig furieus maakten. De ‘bedrieger’ werd namelijk openlijk gehuldigd!

Het 3^e kruiswoord werd door Christus gesproken nadat de moordenaar links, de drager van Ahriman, Hem extreem had vernederd, bevloekt en gehoond (Zoals: als jij koning bent kom dan toch van het kruis af!). Hierdoor, hierop overkwam de moordenaar rechts, de drager van Lucifer, dat Jezus werkelijk de nieuwe Koning, de Heiland is, de Zoon van God! Hij keek ook recht in de zon! En hij smeekte Hem om genade bij de Vader te vragen. Daarop sprak Jezus: **“Amen, ik zeg u: heden zult gij met mij in het paradijs zijn.”**

De 3^e valpartij had geleid tot de ontmoeting met Simon van Cyrene. Ook hij had zich innerlijk pas tot Christus gewend *na* het opnemen van het kruis, toen hij Hem herkende, net zoals de moordenaar rechts. Het lijden en ware mede-lijden, liefde, schenkt pas de juiste inzichten. En ook was het nu voor het eerst dat de mens door Christus’ offer *in vrijheid* kon kiezen!

De 4^e valpartij met het corresponderende 4^e woord aan het kruis.

Bij een afwatering in een grote kuil viel Jezus weer en kreeg een grote inzinking. Ook Simon had door Zijn val zijn houvast verloren (waar zinnebeeld!). Weer werd Hij geslagen en zwaar vernederd waarbij de ontzette Simon luidkeels bij de soldaten protesteerde, en riskeerde daardoor ook zijn leven. Hij kreeg alleen een harde klap om te zwijgen. De soldaten trokken Jezus uit de kuil, en samen namen ze de balken weer op de schouder en de stoet ging verder.

Het 4^e kruiswoord. Na enige tijd begon de aarde te beven en brak er paniek uit, ook in de tempel. Pilatus kreeg van al die natuurverschijnselen de schuld vanwege het doodvonnis. De officier Abn Adar verbood nu de bespottingen van de Heer. Echter de pijnen namen toe en Jezus ging steeds moeizamer ademen vanwege de touwen die op zijn borstkas insnoerden. Toen sprak Hij, met de dood voor ogen:

“Eloi, Eloi, lama schewachtani.” Hetgeen net zo uitgesproken wordt als **“sabachtàni.”**

Hierin ligt een dubbele betekenis. Omdat de fysieke gebeurtenissen het bovenzinnelijke spiegelden, hadden alle gebeurtenissen gedurende het mysterie van Golgotha een tweevoudige betekenis. Jezus nu was fysiek uitgeput en uiterlijk geschonden, maar geestelijk straalde Hij in heerlijkheid als overwinnaar, net zoals op de berg Tabor (dit was een voorafspiegeling van nu) De eerste betekenis van het 4^e woord: “Mijn God, mijn God, waarom hebt gij mij *verhoogd*” heeft betrekking op de zweetdoek die Veronica Hem gaf om zijn ellende iets te lenigen. Door haar waarlijk diepe medelijden werd Hij door haar eerbewijs voor het hele volk *verhoogd*! Zijn fysieke organisme c.q. het overgebleven deel van de (nathanische) mens Jezus ervoer het stervensproces anders dan het goddelijke Christusaspect dit deed. Het Jezusdeel, het mensdeel ervoer door de Zoon God, Christus *verlaten* te worden!.....” waarom hebt gij mij *verlaten*!”

De 5^e valpartij met het corresponderende 5^e woord aan het kruis.

Vlak achter de poort reikte Hem een groep treurende vrouwen eveneens doeken waarop Jezus door deze aanblik weer in onmacht instortte. Simon hielp Hem met vol medelijden en eerbied omhoog waarbij Jezus de vrouwen zei de doeken voor hun eigen tranen te gebruiken en zich te bekommeren om hun kinderen. Zijn woorden waren echter tevens een gelijkenis, als een toekomstspreek. In het kind ligt iets onvolgroeids, in ontwikkeling. Zij moesten namelijk in de toekomst blijvend aan Hem denken! Hij sprak daarop: “*De tranen die jullie nu vergieten, zullen jullie naar Mij doen dorsten in de toekomst en ik zal dorsten naar de tranen van jullie kinderen.*” Zo appelleerde Hij dus vooral op het verantwoordelijkheidsgevoel/bewustzijn tegenover de geestelijke wereld; iedere handeling heeft nu gevolgen in de toekomst....karma. In de aanwezigen steeg nu als een bliksemflits de waarheid van het christelijke mysterie op.

Het 5^e kruiswoord sprak Jezus ongeveer 10 minuten voor de dood intrad:

“Mij dorst!”

Johannes en Maria Magdalena bekenden toen Jezus dat zij vergeten hadden Hem iets van het meegebrachte aan te reiken, hetgeen trouwens ook de Heer pijn scheen te doen. Echter het lot wilde niet dat Hij gedurende zijn kruisweg een drank zou krijgen omdat in alle toenmalige dranken altijd, vanwege het gisten, iets alcohol zat! Dit mocht Hij onder geen voorwaarde toegediend krijgen omdat alcohol de afdemper, de verdover is van het ik, en de geboorte van het mensheids-ik aanstaande was! De soldaten stonden ‘daarom’ het vocht aanreiken niet toe. [*De doop in de Jordaan op 6-1-30 is de conceptie van Christus, de kruisdood op vrijdag 3-4-33 is de geboorte van Christus, het ik. Van paaszondag 5-4-33 (Pasen = Zijn aardegeboorte) t/m 14-5-33 (Hemelvaart = aardesterven) = 40 dagen. Van 15-5-33 tot 25-5-33 (tweede Pinksterdag = Christus’ ‘aardevaart’ = uitstorting van de Heilige Geest = fractalisatie)].*

Abn Adar gaf Hem toen een in azijn gedoopte doek naar Zijn mond waaraan Hij zich laafde.

Deze bitterzure drank was echter het allerbeste wat de Heer tot zich kon nemen. Door het conserverende karakter van azijn kon daarna pas het zuivere graalbloed gestort worden, mede door de lanssteek van Cassius (via de longen door het hart) bevrijd worden. Het heilige reine bloed zou namelijk in Zijn lichaam dat nu volledig mens was geworden, dit menslichaam uiteen laten spatten. Het mocht namelijk ook niet verder beschadigd raken dan alleen door de kruisigingsspijkers en de lans. De Verlosser nam in zijn zondenvrij lichaam, in zijn eigen zuivere bloed, vòòr de kruisiging de onzuivere ongelouterde zonden, het luciferische bloed van de mensheid, op zich, die van het verleden en die van de toekomst! Bij iedere stap van Forum tot het kruis nam de Heer een zondedeel, als bloed dus, op zich, tot bij de 7^e valpartij alles opgenomen was. Die hoeveelheid was exact even zo veel als het eigen zuivere bloed dat de Verlosser tot nu toe door alle recente folteringingen verloren had. Onder onnoemelijke pijnen kon dit bloed toen door de kruisiging ook weer gespiegeld-stapsgewijs uitstromen door het

doorboren van Zijn lichaam. De hogere hiërarchieën zorgden er voor dat alle etherische bestanddelen van het zuivere bloed dat Jezus recent bij alle folteringen c.q. op de kruisweg verloren had door hen opgenomen werd en daarna aan Hem gegeven werd om het lichaam weer compleet te maken. Dit intacte lichaam was nodig opdat hierna het opstandingslichaam gerealiseerd kon worden; net als dat Zijn armen en benen niet gebroken mochten worden.

In Zijn dorst spiegelt zich de scène van de 5e valpartij dat de Verlosser niet vergeten moest worden, dat ieder naar Hem moest dorsten, en dat Hij naar hun toewijding zou dorsten. *“Wie het water drinkt dat Ik hem zal geven, zal voorwaar eeuwig niet dorsten.”* (Joh.4.14). De geestelijke wereld leeft van de dorst van de mensheid naar de geestelijke wereld, de dorst naar waarheid en liefde. Tevens kan aangevuld worden dat de gehele mensheid op aarde dorst vanwege alle tekorten, ongerechtigheden, onmachten, afgezonderdheid en louteringen.

De 6^e valpartij met het corresponderende 6^e woord aan het kruis.

Op weg naar de Golgotha-heuvel bleef de Heer plotseling staan. Hij zag het eind van Zijn weg voor zich en Hij beseftte dat het zwaarste van alle offers nog moest komen. Hij zag de bleke zon waarbij een straal dat van de Christus(zon) ontmoette op de top van de kruisigingsheuvel. Hier zou straks de Zon (Christus) de aarde binnengaan.... Hij stortte nogmaals ineen, waarna men Hem meedogenloos weer omhoog rukte.

De heerlijkheid, de liefde en vergeving tegenover de kwelgeesten van Jezus die Hem te gronde wilden richten werd steeds groter hetgeen de farizeeërs razend en nog gewelddadiger maakten. Zij snaptten het niet! Zo Licht de Heer werd, des te duisterder ervoeren de farizeeërs het. Zij konden Hem, Zijn wil niet breken. Hij klaagde en vloekte niet, integendeel werd Hij na alle aangedane onmenselijkheden steeds gewilliger Zijn lot te verdragen.

Omdat de weg nu steil was en vol met losse keien trokken de soldaten genadeloos aan de touwen en sleepten Jezus voort, waarop Simon van Cyrene weer, zonder succes echter, protesteerde. Hij probeerde toen zelf maar het meeste gewicht te dragen.

Het 6^e kruiswoord sprak Jezus als omgevormde parallel van de 6^e valpartij toen Hij Golgotha, het einde van de zware kruisweg, Zijn lijdensweg zag, namelijk:

“Het is volbracht.”

De 7^e valpartij met het corresponderende 7^e woord aan het kruis.

Toen de Heer onder het op te richten kruis aankwam bezweek Hij en nam het hout ook niet meer op (was ook niet meer nodig). Hij baadde in het zweet en verloor het bewustzijn. Toen men de palen losknoopte, onder opjuttende uitroepen van omstanders, begon Hij zich weer langzaam op te richten. Direct werd Hij naar de grond geduwd waarbij Hij op de tot een kruisvorm gelegde palen uitgestrekt werd om de spijkergaten af te meten en te markeren. Simon wilde bij Hem blijven maar hij werd de heuvel afgejaagd naar de menigte aldaar. Het kruishout van de twee misdadigers eerst achter en daarna naast Jezus bestond uit een T-kruis waarbij de armen het horizontale hout volgden, en daarop vastgebonden werden. Jezus de Heer werd met de handen echter vastgespijkerd aan een Y-kruis, waarbij vanwege een meetfout de voorgeboorde spijkergaten iets te ver uit elkaar stonden, en aan de armen van de Heer daarom zo hard getrokken werd (omdat men geen nieuwe gaten wilde maken) dat zijn arm uit de kom getrokken werd waarop Hij daarna vastgespijkerd werd.

Jezus nam daarom nu zelf de vorm aan van een Latijns T-kruis (zie op mijn website het artikel ‘zeshoek en Christus’ voor meer belangrijke informatie hierover).

Het 7^e kruiswoord sprak de Verlosser bijna onverstaanbaar uit op het ogenblik van de dood:

“Vader, in uw handen beveel ik mijn geest.”

Dit 7^e woord is een parallel van de 7^e valpartij toen de kruisweg, i.c. de zelfverbreking, tot een eind was gekomen, en nu de incarnatie van Christus op aarde eveneens tot afsluiting kwam. Zo zien wij naast een parallelle omvorming tevens een spiegeleffect, een omkeerpunt, vanaf het moment van vastspijking. Ook moeten we beseffen dat de Heer tijdens zijn drie uur durende, van 12 uur tot 3 uur 's middags, ofwel van het 6^e tot het 9^e uur, immens veel meer heeft gedaan dan wij beseffen. (Überhaupt weten wij maar een fractie van Zijn optreden).

Over het land is nu de duisternis neergedaald (de zon verduistert zichzelf want deze is nu geestelijk de aarde ingetrokken), de aarde beeft en de rotsen splijten. Het voorhangsel in de tempel scheurt doormidden. Al het verharde wordt opengebroken en het meest verholde openbaart zich, het allerheiligste wordt voor iedereen zichtbaar. Een nieuw Licht gaat stralen.

Hieronder volgt nog een deel van hoofdstuk 32 uit Judith von Halle: *'Das Wort in den sieben Reichen der Menschwerdung. Ein Rosenkreuz-Meditation'*, als volgt vertaald:

Op twee manieren heeft het innerlijke woord, Christus, de Logos, op aarde geklonken. Het is aan de mens van nu om deze tweevoudige openbaring zo tegemoet te treden dat het de hiervoor genoemde kiem in hem opwekt. Want die is nodig om zijn hele natuur naar lichaam, ziel en geest te kunnen omvormen, opdat ooit uit hem zelf het woord in zijn volle levendigheid uit die kiem naar voren kan komen.

De eerste openbaring kent de mens heel goed en sinds Christus dit heeft uitgesproken op het keerpunt der tijden is het levend en te verinnerlijken gebleven zonder ook maar één klank te verliezen: het zijn de zeven woorden van het Onze Vader, die over het algemeen worden aangeduid als de zeven beden. (Zie voor uitleg van het Onze Vader door J. van Rijckenborgh en door R. Steiner mijn artikel op de website: *'Bezinningsruimte, gebed en meditatie'*.) In feite zijn het zeven levende geestwezens of levende, werkende geestelijke feiten die zich aan het bovenzinnelijke begrip als zogenoemde innerlijke woorden voor de ziel plaatsen:

Onze Vader, die in de hemel zijt,

1. Uw naam worde geheiligd,
2. Uw (konink)rijk kome,
3. Uw wil geschiede op aarde zoals in de hemel,
4. Geef ons heden ons dagelijks brood,
5. En vergeef ons onze schuld, zoals ook wij aan anderen hun schuld vergeven.
6. Leid ons niet in (of uit de) verzoeking,
7. Maar verlos ons van het kwaad/het boze.

De tweede openbaring van de Christus-Logos zijn de zeven woorden, die aan het kruis op Golgotha werden gesproken.

Bij het gewaarworden van deze tweemaal zeven heilige woorden wordt het, voor het in de geestelijke wereld ontwaakte bewustzijn, duidelijk waarom deze tweevoudige openbaring van het innerlijke woord in het uiterlijke woord van de zintuiglijke taal is opgetreden.

Wanneer de mens de eerste zeven woorden innerlijk laat klinken en beluistert met zijn hele inlevingsvermogen als een smekend gericht zijn op de Vadergod, dan wordt niet alleen in deze incarnatie maar ook in de volgende incarnaties zijn denken verlevendigd. Zijn denken ervaart op een nieuwe manier, namelijk door in de zeven woorden of beden van het Onze Vader het innerlijke woord zelf voort te brengen, de vergeestelijking die hem door het proeven van de Boom der Kennis door Lucifer ontnomen was in het begin van zijn aardebestaan.

Het spreken van het Onze Vader brengt direct de spiritualisering op gang van het denkproces. Dat is een van de beide voorwaarden opdat de mens ooit zelfstandig nieuwe levende klankwezens kan voortbrengen om de zintuiglijke wereld te spiritualiseren.

De zeven Kruiswoorden daarentegen, die onder leiding van de Logos door de gezamenlijke vier evangelisten werden vastgelegd, zullen in de nabije toekomst van ons bestaan meer aandacht moeten krijgen. Ze zijn in een andere volgorde en een andere uiterlijke vorm dezelfde woorden als die van het Onze Vader:

1. Lucas: “Vader vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen.”
2. Johannes: “Vrouw, zie: uw zoon! (= tegen Maria, dan tegen Johannes:) Zie; uw moeder!”
3. Lucas: “Amen, ik zeg u (tegen de gekruisigde rechts van Christus: hij is de toen zojuist bekeerde Lucifer), heden zult gij met mij in het paradijs zijn.”
4. Mattheus en Marcus: “Eli, Eli, lamà sabachtàni.” (*Mijn God, mijn God, waarom heeft u mij verlaten **en** dit betekent, als zijnde een homoniem, eveneens: waarom heeft u mij verhoogd?*).
5. Johannes: “Mij dorst.”
6. Johannes: “Het is volbracht.”
7. Lucas: “Vader, in uw handen beveel ik mijn geest.”

Maar ze zijn onder andere omstandigheden gesproken en hebben daarom ook andere werkingen op de mens.

De zeven Kruiswoorden worden niet zoals de beden van het Onze Vader door het ontvankelijke hart van de aardemens verwerkt, maar worden meer door zijn aardse denken eerst naar hun inhoud begrepen. Zij roepen de mens op om denkend om te gaan met de betekenis van de afzonderlijke woorden. Door de levendigheid hiervan zal de denkende mens zeven aspecten of zeven kosmische geheimen hieraan ontdekken die in verbinding staan met zijn ontwikkeling naar ziel en geest.

Door het herhaaldelijk uitspreken van de zeven woorden van het Onze Vader groeit de spiritualisering van het aardse denken. Dat leidt ertoe dat nu deze zeven Kruiswoorden inwerken op het hogere voelen, op het gelouterde, reine voelen van de toekomstige mens. Dat komt door de zuivere ervaring van de werkelijkheid van het innerlijke woord door het lijden van Jezus van Nazareth aan het kruis op Golgotha, wat zich op deze manier aan de Christus mededeelt, aan het ongerepte, van alle aardse smart onbezoedelde Logos-deel.

Deze zeven Kruiswoorden zullen voor de toekomstige mens via de brug van zijn gespiritualiseerde denken, waarmee hij de geheimen van de zeven Rijken kan doorgronden, zijn voelen, dus het hele midden van zijn organisme verlevendigen op een tot op heden ongekende manier.

Zo ziet de in de geestelijke wereld schouwende blik dat het ervaren c.q. uitspreken van de zeven beden van het Onze Vader leidt tot een spiritualisering van het denken; en dat het overdenken van de zeven Kruiswoorden leidt tot een spiritualisering van het voelen.

De betekenis en de werking van de zeven Kruiswoorden zijn door de zeven beden van het Onze Vader pas op een juiste manier verlevendigd. Voor de schouwende die tot een nieuw voelen is ontwaakt, zijn ze als kostbare tranen. Ze zijn uit liefde vergoten om de dorstende bodem van de aardse natuur van de mens te doordrenken, om de opengebarsten aarde, de nog niet omgevormde menselijke restnatuur te helen en naar de voleinding te brengen. [...]

Onderzoek alles en behoudt het goede.

Niet mijn wil, maar Uw wil geschiede.